

A/A

Δ.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ:
— ΦΡΙΚΗΣ, ΑΙΣΧΟΥΣ, ΑΦΡΟΣΥΝΗΣ. —

α.

ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΜΑΡΤΙΟΥ 1887.

Ἡμέρ' ἀγία, ἔνδοξος, ἐπίσημος, μεγάλη,
 'ποῦ ὄλ' ἡ Γῆ κι' ὁ Οὐρανὸς ἀρμονικὰ Σὲ φάλλει,
 'ποῦ πέρ'σου γλυκοκύτταζες τ' ἀρματομένα πλήθη,
 κ' ἐγέμιζαν ἀπὸ χαρὰ τ' ἀγγελικά Σου στήθη,
 θλιμμένη βλέπεις σήμερα ἐμὰς παραλυμένους,
 πτωχοὺς, γυμνοὺς, ξαρμάτωτους καὶ καταφρονημένους...
 ὦ, πῶς ἐκατηντήσαμεν!... Θεοσίτης σιχαμένος,
 πανοῦργος, Ἐγγλεζόσπορος κ' Ἐγγλεζομαθημένος,
 τὸ ἅγιόν μας μυστικὸν 'ς τὸν Ῥοῦμπολὸ καταδίδει,
 καὶ τὴν Πατρίδα 'ς τὸν Σταυρὸν ἀτίμως παραδίδει...
 Κρύψου, Ἡμέρα ἱερὰ, 'ς τὴ λάμψι Σου τὴν πρώτη,
 κι' ἀπ' τὴν καρδιά Σου φώναξε: —κατάρρα 'ς τὸν Προδότη!...

β.

Τίνες ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι,
 τίνες δὲ ἡμεῖς οἱ νέοι!

Ἑλλάς, σὲ διεδέχθη ἀχρεία Ῥωμηοσύνη!
 τὸ κλέος σου, τὸ αἰσχος! τὸν νοῦν σου, ἀφροσύνη!

Ἐγὼ, Μιαούλας, εἶχες, Λαζάρους Κουντουριώτας!

ἡμεῖς, Βρωμολομβάρδους, Τρικουποδονκιστὰς

Ἐσὺ, Μαυρομυγῆλας καὶ τὸν Κασαϊτῆκακη

ἡμεῖς, Κονιακαντώνη καὶ τὸν Κουτσουράκη!

ΠΑΡΑΦΑΤΕΙΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΥΛΑΓΓΙΟΥ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Σὺ, εἶχες Δεληγιάννας καὶ Κολοκοτρωναίους!
 ἡμεῖς, τὸν Σομαδάκη, Φαλιζ, Φονχέζ, πυγμαίους!
 Σὺ, εἶχες Ὑψηλάντας, Τσαβέλας, Μεταξάδες!
 ἡμεῖς, ἀρχικαπήλους Σκουλοδοκαλλιγάδες!
 Χριστούς, Ἑλλάς μου, εἶχες! ἡμεῖς, γελοίους, νάνους,
 αἰσχροὺς, παραδοπίστους, σακάτας, λαοπλάνους!

Ἑλλάς, μὲ Κοραήδας καὶ Ῥήγας τοὺς Φεραίους!
 Ῥωμηῆ, μὲ Κρέμους, Κόκκους, Δροσίνας, Παλαμαίους!
 Ἑλλάς, μὲ πατριώτας κ' ἐνδόξους στρατηλάτας!
 Ῥωμηῆ, μὲ τοὺς Σταμούλας, Σιγάλας, Κασιμάτας!
 Ἑλλάς, μὲ Σουλιωτίσσας, μὲ Δέσπων, Μπουμπουλίαν!
 Ῥωμηῆ, μὲ τὴν Ῥοζοῦ σου καὶ τὴν Μουρλατημίαν!
 Ἑλλάς, λαμπρὰ ἐστία τῶν μεγαλουργημάτων!
 Ῥωμαϊκόν, ἡ μάνδρα πολλῶν ξεθεωμάτων!
 Ἑλλάς, μὲ ἡμιθέους καὶ μ' Ἕλληνας μεγάλους!
 Ῥωμαϊκόν, μὲ βλάκας, δειλοὺς, Θεοσίτας λάλους!...
 Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας οὐδεὶς ὑπάρχει Ἕλληνα!
 Φεῦ! Πάντες συγκροτοῦμεν Ῥωμηῶν πυκνὴν ἀγέλην!

Ἐνῶ πατέρας, ὄντως ἐνδόξους, ἀριθμοῦμεν,
 μωρῶς μ' αὐτῶν τὰ ἔργα ἡμεῖς μεγαλαυχοῦμεν,
 μὴ βλέποντες συνάμα τὴν ἀθλιότητά μας,
 τὸν ἄδοξόν μας βίον καὶ τὴν σμικρότητά μας.
 Νομίζομεν πῶς ζῶμεν εἰς χρόνους περασμένους,
 κ' οὐχὶ ἔς τοὺς ἐνεστῶτας, ἔς αὐτοὺς τοὺς πομπιομένους!
 κ' ἐνῶ περιπατοῦμεν καὶ ζῶμεν, ὡς τὰ κτήνη,
 φρονοῦμεν ἐν τοσοῦτῳ πῶς εἴμεθα **Ἐκεῖνοι!**
 Φεῦ! πάσχομεν μεγάλην, ἀνίατον μανίαν,
 ποῦ τὴν ἀποκαλοῦσι: — Ῥωμηοπατραγαθίαν! —
 Μᾶς ἔβλαψες, ἀρχαῖον τοῦ ἔθνους μεγαλεῖον,
 κατέστησες τὸν Τόπον εὐρὺ φρενοκομεῖον!

Κ' ἐγὼ καλῶς εἰξεύρω ποιοὺς εἶχομεν πατέρας.

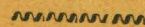
πλὴν ἤδη διακρίνω παντοῦ σκουληκαντέρας.
 Ἐκεῖνοι ἔς τοὺς πολέμους κτυποῦνται καὶ κτυποῦσι,
 καὶ μέχρι τοῦ αἰθέρος τὸ ἔθνος ἀνυψοῦσι·
 ἐνῶ ἡμεῖς ποθοῦμεν νὰ φτιάτῳμεν πατρίδα,
 χωρὶς τοῦ αἵματός μας νὰ στάξῃ μιὰ βράνιδα.
 Ἐκεῖνοι, αἶγλη, δόξα, τιμὴ, ἀθανασία!
 ἡμεῖς, μαυρίλα, αἰσχος, ἀπάτη, ἐπαιτεία!
 Ἐκεῖνοι, πάντες ἦσαν ἀρχάγγελοι μὲ σῶμα!
 ἡμεῖς, παρακεντέδες, νεκροὶ, σαπίλα, βρῶμα!
 Θεοὶ ἐκεῖνοι ἦσαν, κ' ἐλάμπανε ἄν' ἄστρα!
 Ἡμεῖς; — Ἐκ κουραδίων τοῦ κόσμου ὄλου κάστρα!

Ὡ χρόνοι περασμένοι, ναὶ τῆς Ὑψηλίου!
 ὦ θάλασσα! ὦ κάμποι! ὦ βράχοι τοῦ Σουλίου!
 ποῦ τῶν γιγαντομάχων τὴν δόξαν μαρτυράτε,
 ἡμᾶς, ἀθλίους, νόθους, ἐλεεινολογᾶτε.
 Μὲ καρτεροψυχίαν, μὲ ὄπλα τιμημένα,
 ἐδοξάσες τὸν κόσμον, σεπτὸν Εἰκοσιένα.
 Ἐξέπληξαν τὰ ἔθνη τὰ τόσα τρόπαιά σου,
 κ' ἐνόσφ ζῆ ὁ κόσμος θὰ λάμπῃ τ' ὄνομά σου.
 Σὺ δὲ παρὸν, ἀχρεῖον, κτηνώδες, σιχαμένον,
 θὰ σβύσῃς μετ' ὀλίγον καταμουντσουρωμένον·
 κ' ἂν τῶρα κατ' ἀνάγκην ἔς τὸ στόμα μου σὲ πιάνω,
 αἰσθάνομαι γουργούραν, χωρὶς νὰ θέλω κλάνω!

γ'

**Καὶ μίαν ἡρωδίαν,
 σπουδαία καὶ ἀστεία.**

Εἰς τῆς Κούτρας τὴν ἐνδοξὴν βράχην
 πλανωμέν' ἡ Δειλία μονάχη,
 μελετᾷ τὰ λαμπρὰ παλληκάρια,
 ποῦ εἰς μίαν καὶ μόνην αὐγὴν
 ἐκοπρίσανε τόσα χορτάρια,
 ποῦ ὑπῆρχον ἔς ἐκείνην τὴν γῆν!...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

δ'.

**Τοῦ Κόντου γράμμα νέον,
Ἑλληνικὸν ἀρχαῖον:**

— « Ἐς ὕψη ὑπερνέφελα αἶε σὸν νόον αἴρων,
ὦ **Μῶμε ἀξιάγαστε**, ἐμὲ, τὸν σὸν ἑταῖρον,
ἀσύντακτον κατέδειξας, κ' ἐς γέλωτα παρέσχες
τοῖς ἀντιπάλοις τοῖς ἐμοῖς. Οὐ γὰρ τὸν νοῦν προσέσχες.
Ἐν γράμματι, ὃ εἴληφας, τανῦν διαγραφτέον
τὸ : « ἀξιοῦντες », καθῶρον ἀντὶ αὐτοῦ θετέον:
« τοὺς ἀξιοῦντας » γὰρ ὀρθῶς Ἑλληνιστὶ ξυγγράφειν,
« περίσσευμα » μὲν οὐ, ἀλλὰ : περίττωμα δεῖ γράφειν... »
Τὰ ῥήματα τ' ἀπρόσωπα, ὦ ἄνδρες Ἑλλαδίται,
ὑποκειμένου μὲν αἶε ἀπαρεμμάτου δεῖται,
τὸ δ' ὑποκείμενον αὐτοῦ χρεῶν ἐστὶ τιθέναι
ἐν πτώσει αἰτιατικῇ = « γρη Κρέμων τεθνηχέναι »,
« Καζάζην δεῖ ὀρθολογεῖν » ... Ἀνάλυσιν δὲ πλείω
τοῦ θέματος ποιήσομαι ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ
ἐς μαθητῶν ἐπήκοον, ἀλλ' ἐν καιρῷ εὐθέτω.
Καὶ ἄλλα παραδείγματα ὃ θέλων ἀκουέτω :

— « Οὐ δεῖ Φθειρόλαον αἰσχερῶς τὸν μύστακα μελαίνειν,
οὐδὲ Καζάζην κυνηδὸν ποτὶ Ἐκεῖνον σαίνειν. —
— « Ρούφους ὀμαίμονας οὐ δεῖ ἀνέδην Τρικουπίζειν,
ἀλλ' οὐτ' Αὐτὸν λιθοβολεῖν, χλευάζειν καὶ κοπρίζειν. —
— « Οὐ νῦν ἀνάγκη πάρεστι ξυρῶ Σεμτέλιον χρῆσθαι,
οὐδὲ Σουρῆν κατάχρησιν Σεμτέλιον ποιεῖσθαι,
οὐδὲ τὴν σπάνιν πώγωνος δριμύτατα σαρκάζειν. —
— « Οὐ δεῖ περὶ πολιτικὰ Παπαλουκᾶν τυρβάζειν.
Μῶμος γὰρ δύναται Πατρεῖς ῥαδίως ἐρεθίσαι,
καυτὸν ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ποινὴν μεγίστην ἵσσαι. —
Ῥοδάς σου, τὰς ἐχεπευκείας, χθιζὰ ἀπαχάπασας
ἀνέγνω καὶ Φθειρόλαος Σαρδῶνιον καγγάσας!...

Δεῖτ' ἑλλεβόρου... Πλὴν ἀλλὰ οὐ ταῦτα τοῦ παρόντος (1)...
"Ἐρρωσ", ὦ τᾶν ἐρίτιμε,

ὃ σὸς συνήθης

ΚΟΝΤΟΣ. (2)

Σὺν τούτοις τάδε γράφω,
ὡς ἐν ὑστερογράφῳ :

« Νυνὶ κυνέω Νικολόν, τὸν κράτιστον φιλόλογον
καὶ λίαν ἀχρειόλογον. (3)

Χαῖρε, ὦ τᾶν!...

ὁ Ἴδιος

(γραμματικὸς ἀίδιος.)

- (1). Καθηγητὰ μου, σιωπᾶς,
τὸν γὰρ μισθόν σου ἀγαπᾶς...
ἰὼ! βαβαί! ἰατατί!...
Σὲ πάει, Κόντε. ῥιπιτί!...
- (2). Πάνυ ὀρθῶς ἀλλ' ὅμως
τάδε φρονεῖ ὁ Μῶμος:
— « Μὲ τὰ : νυνί, τὰ : γὰρ, ὦ τᾶν, ἑταῖρος καὶ συνήθης,
τοὺς μαθητὰς σου, Κόντε μου, κατέστησας εὐθήεις... »
- (3). Τοὺς στίχους μου πᾶς **δάσκαλος** τρομάζει νὰ νοήσῃ!...
Ἄκους ἐκεῖ τὸν **Νικολόν** νὰ θέλῃ νὰ φιλήσῃ;...
Τὴν ἔπαθες, ὦ Κόντε μου, μὲ τὸν σατυρισμὸν μου:
— « ἐξέλαβες ὡς **δάσκαλον σοφόν** τὸν Νικολόν μου!...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

**Εὐχὴ πολλὰ ἔς τοὺς Πατρινοὺς,
ὅπου τοὺς ἔφυγεν ὁ νοῦς.
(1877).**

Οὔτε λόγον θὰ σὰς βάλω, οὔτε ψήφισμα προτείνω,
τὰς εὐχὰς μου μόνον ταύτας, Πατρινοί, σὰς ἀπευθύνω:
— « Ὡς ἐκ θαύματος καὶ ὄχι με παραδες, συμπολίται,
εἴθ' ἐφέτος ὀπλισμένοι ἀστακοὶ νὰ εὐρεθῆτε.
Μήπως μιά θεὰ δὲν 'βγῆκεν ἀπ' τὸν Δία ὀπλισμένη;
Μήπως τῶρα τέτοιο θαῦμα δὲν ἔμπορεῖ νὰ ξαναγένῃ;
Ἄνθρωπος δὲν θὰ ἔμπορέσῃ τόσον κόσμον ν' ἀρματώσῃ,
δίχως τίποτε καθεὶς σας ἀπ' τὴν τσέπην του νὰ δώσῃ.
Τί καλὸ! χωρὶς παραδες μονομιᾶς νὰ ὀπλισθῆτε
μὲ σπαθιά καὶ μὲ τουφέκια καὶ ἔς τὴν Πόλιν νὰ ἐμβῆτε!...

Εὐχομαι εἰς ὑπαιθρίους, θορυβώδεις ἐκκλησίας
νὰ γεμίσουν τίγκα τίγκα οἱ ἐξῶσται τῆς Πλατείας
ἀπὸ ρήτορας δασκάλους, δικηγόρους γέροντας, νέους,
ἀποστράτους, κομματάρχας, γέροντας καπεταναίους.
Ὁ καθεὶς μὲ τὴν ἀράδαν εἰς τὸ πλῆθος νὰ 'μιλάῃ,
κ' ἀναμμένον εἰς τὰ χέρια τὸ δαυλί του νὰ κρατάῃ,
καὶ μ' αὐτὸ φωτιά ν' ἀνάπτῃ, εἰς Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
ποῦ νὰ μὴ ἔμπορῃ κανένας αὐτοκράτορας νὰ σβύσῃ,
νὰ προτρέπῃ δὲ τὸ πλῆθος τὸν παρὰν νὰ θυσιάσῃ,
ὅπως ὄπλα καὶ κανόνια, καὶ πυρίτιδ' ἀγοράσῃ,
καὶ τὸ πλῆθος νὰ μὴ θέλῃ, κ' ἐν τοσοῦτῳ νὰ ψηφίσῃ,
ἵνα δεῖξῃ οὕτως ὅτι πάντοτε ἀβδηριτίζει...

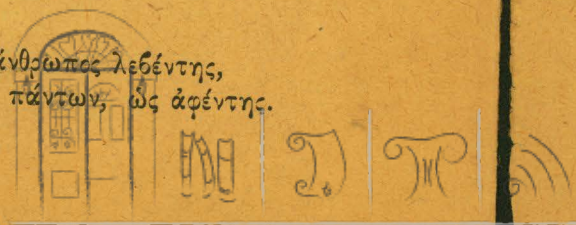
Εὐχομαι διοικητὴς μας νάρθῃ ἄνθρωπος λεβέντης,
ποῦ νὰ δέχεται πεσκέσα παρὰ πάντων, ὡς ἀφέντης.

Νὰ φορῆ, ὡς Φαλαγγίτης, φούττανέλλαν, καὶ ἔς τὸ φέσι
τὴν κορώναν μας μὲ ὄλην τὴν εὐλάβειαν νὰ θέσῃ,
καὶ νὰ μὴ τσολοπατᾷ μὲ τῆς δύο του ἀρίδαις
μέσ' τὸ Θέατρον, (ὡς γράφουν Πατριναὶ ἐφημερίδες),
ποῦ νὰ μὴ συχνοπερνᾷ ἀπὸ κάμποτα σωκᾶκια,
ποῦ νὰ εἶνε φυσικόν του νάχῃ μαῦρα τὰ μουττάκια·
μερικαὶς νὰ μὴ τοῦ κάνουν κλωτσοκροῖ τὸ καπέλλον,
νὰ μὴν εἶνε μαυρομιᾶτης καὶ νὰ μὴ τὸν λέν' Τατσέλον!

Εὐχομαι ἔς τὴν Τριανδρίαν εἰς ἐνέργειαν νὰ βάλῃ
τὴν ἐφεύρεσιν τὴν νέαν τοῦ μηχανικοῦ Πασχάλη:
— νὰ ὑπάρχουν, δηλονότι, ἔς ἓνα χάρτινον λιμένα
τὰ καράβια τῶν Πατρῶν καὶ τῶν Ξένων ἀραγμένα! —
Μέσ' τὸ σχέδιον γαλήνη, πλὴν ἀπέξω τρικυμία
κ' ἀναπόφευκτος τῶν πλοίων καὶ ναυτῶν πανωλεθρία...
Ὅλους σας, θαλασσινοὶ μου, τί χρυστῆ προσμῆνει τύχη,
ἂν τὸ σχέδιον ἐκεῖνο ἔς τὴν ἐφαρμογὴν 'πιτύχῃ!
Νὰ σὰς, ζήσῃ τοῦ λιμένος τῶν Πατρῶν ἡ συμμορία:
— ὁ νομάρχης σας, τούτέστι, κ' ἡ γνωστὴ σας Τριανδρία!...

Εὐχομαι τὸν δήμαρχόν σας ὅλοι νὰ τὸν ἀγαπάτε,
ποῦ μ' ἀπάθειαν σὰς βλέπει τοὺς φανούς τοῦ Γκαζ νὰ σπᾶτε,
ποῦ ἐστόλισε τὰς Πάτρας μὲ πολλὰ οὐροδοχεῖα,
μόλις εἶδεν ὅτι πάντες πάσχετε πολυουρία...
Ἄληθεύει ὅτι οὗτος παρημέλητε τοὺς δρόμους,
καὶ ἡ λάσπη σὰς λερώνει καὶ τῆς πλάταις καὶ τοὺς ὤμους,

(Ἡ σάτυρ' αὕτη ἀκολουθεῖ,
καὶ θὰ σὰς εἶπω ποῦ θὰ σταθῇ).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

**Θεάτρου εἰδοποίησι
μὲ μιὰ σταλίτσα ποίησι.**

« Ἡ κυρὰ Βελότη Σάρα,
πῶχει ἄνοστη φωνάρα,
καὶ κοντὰ 'σὲ πράγματ' ἄλλα
κ' ἤμισφαίρια μεγάλα,
'ς τὴ σκηνή, 'σὰν παλληκάρι,
μὲ τενόρου θάβγη ροῦχα,
καὶ θὰ σκούζη μὲ καμάρι:
— « τῶν ἀνδρῶν τενόρων γιοῦχα...
Πρόσεχε λοιπὸν, Φατσιόλη,
ποῦ σὲ ἀγαπᾶνε ὅλοι,
μήπως ἀπ' τὸν ἄνδρα — Σάρα
πάθης ἐξαφνὴ λαχτάρα...
Τοῦ Θεάτρου 'Αβδηρίται,
παλαμάκια νὰ βαρῆτε,
κ' ἔχθαμβοι νὰ ἐρωτᾶτε,
δίχως ὅμως νὰ γελᾶτε:
— « Ἐ, μπρὲ Σάρα καὶ Ρεβέκκα,
ἄνδρας εἶται ἢ γυναῖκα;...
Τὴν ἀλήθειαν ὅπως ἔροῦμε,
νὰ σὲ ψάξωμε νὰ ὀδοῦμε;... ».

Ταῦτα ἔγραψεν ἐν βίᾳ ἡ « Ὀμάς τῶν Φιλομούσων »
(ἐκ πολλῶν ἐρμαφροδίτων, ζετσιπώτων καὶ ἀμούστων.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ ΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α152.Φ11.0003